

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

VIRGINIA KANTRA

Carolina kodu

Romaan perekonnasidemeist, uutest algustest,
kogukonna jõust ja armastuse võimust...

Originaali tiitel:
Virginia Kantra
Carolina Home
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatakse neid kirjanduslikult ning mistahes sarnasus tegelike elus või surnud inimestega, äriettevõtetega, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik. Need ei olene kirjastajast ja tema ei vastuta autori ega mitteasjaosaliste veebilehtede ning nende sisu eest.

Tõlkinud Katrin Kasela
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2012 by Virginia Kantra. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E11385920
ISBN 978-9949-82-672-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Michaelile.
Sina oled mu kodu.

Üks

MATT FLETCHER EI otsinud pahandusi. Enamasti leidsid need tema üles.

Elu tema ümber muutus, libises eest nagu liiv Carolina rannikul, ja selle vastu ei saanud midagi parata tema ega jumal ega inseneri-vägede korpus. Aga tööpäev merel andis talle midagi, millelt ta leidis tuge. Higi ja sool ravivad pikapeale kõike.

Kui ta pööras oma kalapaadi Sea Lady II koduranna poole, läks kala ja kütuse, pori ja sootaimede lõhn õhus aina paksemaks. Septembrikuu palavus oli rõhuv, pressis lahesopis veepinna klaasiledaks. Mõlemad mootorid mürisesisid. Vesi vahutas paadi taga, meelitades ligi ahneid kajakaid, kes seal kriiskasid ja lendlesid.

Matt juhtis kuueteistkümne meetri pikkuse Lady mööda õõtsuvatest paatidest ja kitsastest sildumisvahedest, suundudes sadama ja luitunud osmiku poole, mis oli tema pisikese üüripaatkonna kontor. Kuna Joshua käis jälle koolis ega saanud temaga merele tulla, oli Matt sunnitud nende esimese Sea Lady dokki jätma ja oma isa Tomi madrusena kaasa võtma. Oli kahju üht paati randa jätta ja hooaja lõpus teenimisvõimalusi vähendada.

Aga tema reisijad, Raleigh' st saarele sõitnud arstid, soovisid niisuguseid teenuseid, mida Lady II sai pakkuda. Nad ei puigelnud vastu päevapikkuse meresõidu hinnale ja nad maksavad selle eest, et nende kalasaak ka roogitakse: kolm suurt kulduim-tuuni, kolm tosinat kuldmakrelli ja jahutitäis metalse välimusega vahuusid.

Igati hea päev.

Rahulolev Matt laskis diiselmootoreil möirata ja pööras Lady II järsu kaarega ümber. Kalurid õppisid leppima sellega, mida meri andis ja mida meri võttis. Kapten seadis oma paadi ja selle varustuse, oma kogemused ja oskused vastu ookeani, aastaaja ja ilma tujudele. Mõnikord tegid kõike, mida suudad, ent tulid koju ikkagi tühjade kätega.

Seepärast oli Matt tänulik heade päevade eest. Nagu tänane.

Ta tagurdas paadi sildumiskohale. Fezzik, ta karedakarvaline lambakoera ja labradori ristan, sööstis kabiini tagant välja ja hakkas haukuma. Üks pelikan sukeldus sadamasillalt ootusrikkalt vette ja jäi passima.

Matti isa kinnitas köied. Saja kaheksakümne viie sentimeetri pikkune ja kuuekümne nelja aastane Tom Fletcher sarnanes mõne sadamasilla tugipalgiga: hall, kõrget kasvu ja ilustusteta. Ta kandis peas USA merejalaväe pesapallimütsi, mille punane nokk oli päikesest ja vanusest luitunud.

„Ma teenisin mereväes,“ ütles enda tutvustuseks üks arst, sadamasillale hüpates.

„Mereväe vastu ei ole mul midagi,“ muigas Tom, ulatades paadist üles tema seljakoti, kuue ja kalajahuti. „Merejalaväelased vajavad bussijuhte.“

Järgnes lühike paus, enne kui solvunud arst otsustas siiski naerda.

Matt hõõrus lõuga, tajudes päevapikkuse habemetüüka karedust, ja varjas oma muiet. Kalapaatide üürijatel oli kombeks madrusele jootraha maksta. Aga kakskümmend viis aastat merejalaväeteenistust veeblina polnud vanameest õpetanud keelt hammaste taga hoidma. *Selle* mereväeveterani käest isa küll jootraha ei saa.

Veepiirile oli kogunenud uudishimulikke, et võrrelda kalapaatide püügiedu, rannas jalutas käsikäes paarikesi, seal oli heatujuulisi perekondi, kes olid end päikese käes ära põletanud ja limpsisid jäätist. Turistid. Matt ei olnud nende pärast pahane. Muidugi, nad ummistasid teid ja kauplusi, kuni tundus, et naabrid ei saa

omavahel juttu puhuda enne, kui sügisene tööpüha on möödas. Aga turismihooaeg aitas saare majandusel kogu aasta kestel toime tulla.

Ta silmitses väikest inimrühma uurivalt, püüdes valida uudishimutsejate seast võimalikke kliente.

Äkki naelutus Matti pilk ühele inimesele. Ja ta oli lõksus.

Tema sadamasilla otsas seisis keegi noor naine, pikad blondid juuksed seotud hobusesabasse, kõril roosa naha kolmnurk, seelik ümber põlvede lehvimas. Ilusad sääred. Liiga noor. Ja nii pikk, jahe ja ahvatlev nagu pika kaelaga jääkülm õllepudel.

Hetkeks tõmbus mehel suu kuivaks.

Matt raputas pead, reageering tegi talle endale nalja. Ta ei kavatse nud oma pikka karskusperioodi katkestada kena lapsukesega, kes oli rõivastatud nagu modell J. Crew' kataloogis. Neiu ei olnud kohalik. Sel juhul oleks Matt teda tundnud. Ka mitte tavaline turist puhkust veetmas. Ta näis asjalikum, nagu mõni kinnisvaramaakler või Matti eksabikaasa advokaat või keegi tänaste arstidega seotud inimene. Võib-olla kellegi tütar või trofeenaine, kuigi Matt ei märganud ta küljes silmatorkavaid ehteid. Ta ei kandnud abielusõrmust.

Matti isa avas ahtris oleva kalakasti ja hakkas püütud kalu õhku loopima. Kalad lendlesid vikerkaarena, sinised, kuldsed, hõbedaselt säravad, nende raevukas energia oli surma tõttu asendunud kahvatu jäiga iluga.

Aga neiu ei vaadanud seda demonstratsiooni. Tema sügavpruunide silmade pilk jäi Matti isale pidama. Ta tõstis lõua. Pehme suu muutus kindlailmeliseks.

Matt nägi tema pilgu sihikindluses midagi tuttavat ja tajus, kuidas kõht tõmbub krampi, pinge hakkab kuklasse kogunema nagu lähenev torm.

Ja ongi pahandus käes.

ALLISON CARTERILE EI meeldinud tegevusetult passida, oodates mõne laeva tulekut. Pigem oli ta valmis ise välja tormama ja tellima

mõne reisi... ükskõik kuhu. Tal oli pangas oma fond. Viimasel ajal ka töökoht, mis oli veel olulisem. Aga siin ta nüüd seisis luitunud sildi FLETCHER KAI all ja vaatas, kuidas suur valge paat libiseb mastide ja õngeritvade tihniku vahelt läbi ning hakkab sadamasilla ääres otsi kinnitama.

Paat tagurdas õigesse kohta kai ääres ilma millegi vastu põrkamata. Suur must ebamääraast tõugu koer – Allison ei teadnud koertest kuigi palju – seisis ahtris. „Sea Lady II,“ luges Allison. Vähemalt on ta õiges kohas.

Loodetavasti mitmeski suhtes.

Ta oli esimesest pilgust armunud saaresse, mis kerkis merest nagu vaalaselg, kui ta parvlaeval lähenes. Talle oli südamelähedane sinne segu vanast ja uuest, luitunud puumajakesed kõrvuti pilkupüüdvate turistipoodidega, pahklikud tammed päikesepaistelistel suveaedade naabruses. Talle meeldis ka inimeste erinevus, tursked põlissaarlased ja innukad uusasukad.

Ta soovis olla üks nendest, juurduda siinsesse pinnasesse.

Muidugi olid ta vanematel hoopis teistsugused ettekujutused.

See ei olnud esimene kord, nagu ta ema sageli tähelepanu juhtis, et ta muutis eneseleidmise lootuses tegevussuunda või asupaika. Kindlasti võiks ta oma hingepõhja uurida kodule lähemal? Eriti kuna tema oli ainus, kes vanematele oli jäänud.

„Ma kaotasin juba ühe lapse,“ ütles Marilyn Carter hästi kätte õpitud paatosega, kui Allison oli nädal aega siin viibinud. „Ma ei suudaks taluda ka sinu kaotamist.“

„Sa ei ole mind ju kaotanud, ema.“ Allison rääkis meelega hästi reipalt. „Sa tead, kus ma olen. Sul on minu number kiirvalimisnupul.“

„Kuigi sa kunagi ei vasta.“

Tuttav süütunne vasardas Allisoni meelega. „Ma ütlesin, et ei saa tunni ajal kõnedele vastata.“

„Sa ei saa võtta natuke aega oma emaga rääkimiseks? Ma ei kurtanud, kui sa olid terve suve minust eemal, ehitades vaestele elumaju. Või kui sa loobusid kevadpuhkusest Pariisis, et õpetada inglise

keelt kuskil reservaadis. Aga ma arvasin, et kui oled lõpetanud selle Rahukorpuse tobeduse...“

„Õpetada Ameerika hüvanguks,“ parandas Allison sajandat korda.

Marilyn oli liiga hästi kasvatatud, et põlglikult nina krimpsutada, kuid ta üürrike vaikimine rääkis rohkem kui paksud raamatud. „Kuidas soovid. Sa ei õpi enam kolledžis, Allison. Sul oli kaks aastat aega, et see kõik peast visata. Ma arvasin, et kui sa lahkud Mississippist, siis tuled koju, kuhu sa kuulud. Philadelphiasse. Sinul pole ju tarvis töötada.“

„Mulle meeldib õpetajatöö.“ Selles oli Allison enda suhtes selgusele jõudnud. „Mul on tarvis kogu aeg tegevuses olla.“

„Sa võiksid ka siin tegevuses olla.“

Käies ema ülesandel asju ajamas. Olles abiks ema komiteedes, ilmetu satelliidina oma ema säraval seltskondlikul orbiidil.

Mitte kunagi enam.

„Mul vedas, et mulle üldse töökohta pakuti,“ oli Allison vastanud. „Arvestades hiljutisi eelarvekärpeid...“

„Aga sa oled nii hirmus kaugel!“

Allison ei öelnud emale, et kaugus oligi osaliselt selle pakkumise ahvatlevaks teinud. „Tegelikult on Dare Island kümne tunni võrra lähemal kui eelmine koht,“ selgitas ta kannatlikult. „Poole lühem vahemaa. Parem koolipiirkond. Suurem palk. Vähem õpilasi klassis.“

Seesama pörgulik palavus.

Vesi loksus vastu sadamasilda. Allisoni rindade vahel nirises higitilk ja imbus rinnahoidjasse.

Ta nihutas kergetes madalates kingades seistes keharaskust ühelt jalalt teisele, soovides, et võiks imeõhukese sviitri seljast tõmmata ja käekotti pista. Aga ta ei teinud seda. Teda oli niigi kerge segi ajada mõnega tema õpilastest, kuna vanusevahe oli väike. Kui ta tahtis, et teda võetakse tõsiselt, siis peab tema välimus jääma soliidseks.

Eriti kohtumisel lapsevanemaga.

Kindlasti pole see, mõtiskles ta, üks nendest neljast mehest, kes vaidlesid sadamasillal selle üle, kes neist tuunikala püüdis. Need olid tema isa moodi mehed, jõusaalis treenitud figuuridega ja kallid juuksurialongis lõigatud juustega, veidi tähtsust täis.

Ta kissitas silmi, vaadates Pamlico väina poole laskuvasse päikesesse. Võib-olla see, kes seisab paadisillal?

Noore õpetajanna pilk libises mehest üle. Naiselikust vaatenurgast väaris see mees kindlasti silmitsemist. Tugevad lihased luitunud T-särgis ja teksapükstes. Higised juuksed pesapallimütsi all. Köhn, tähelepanelik nägu nähtavale ilmuva habemetüükaga.

Allisonil jäi hing kinni. Silmapilkne sulamine. Silmapilkne surin kehas. See mees ei näinud küll välja ühegi keskkooliõpilase isa moodi, keda ta oli kunagi näinud.

Ta pööras pilgu mujale. Ta ei lase hetkelist meeldivat vaatepilti segada end tööülesande täitmisel. Temal oli tarvis teistsugust kala – *ha-ha-haa!* – praadida.

Keegi vanem mees viskas kalu suurde plastprüginõusse. Tema nägi küll välja nii, nagu Allisoni arvates laevakapten pidi olema. Nagu Ahab „Moby Dickis“, „kompaktne eakas robustsus“. Muidugi ilma armi ja puujalata.

Ta tõstis lõua. „Härra Fletcher?“

Mees vaatas oma pleekinud siniste silmadega korraks tema poole, enne kui vinnas prügitünni pikale metall-lauale, mis seisis puukatuse varjus. „Jah.“

Allison järgnes talle. Sama tegid tosin kajakat, kes hüplesid, lendlesid, söötsid alla- ja ülespoole katusel ning vees.

„Mina olen preili Carter.“ Ta pidi valjemini rääkima, et tema häälel kostaks üle linnukisa. „Joshua keele ja kirjanduse õpetaja. Pean teile ütlema, et ma ootan väga võimalust töötada koos teie pojaga.“